

Tornai József

Szürkevarjú

Ej, nagy nyárfa, ezüstnyárfa lombosan,
ágbogán két szürkevarjú fészke van.
Jön a varjú, károg-karéj, amíg
talál zsákmányt etetni kicsinyeit,
hadd legyen mind csillogó tollú madár,
akár, mint sas, lecsapó vadász-király.

Éhes varjú, ügyes varjú arra száll,
ahol szöcskét, kis fiókat is talál.
Rabló madár, gonosz, mégis örülök,
mikor lusta szárnnal röpül fák fölött.
Feketerigók is csattognak – hány lehet? –,
amíg fájós lábbal sétálni megyek.

Emberszabású énekes magam is,
ez a zene most számvetésre tanít:
nemcsak a vég, ezer baj vár, míg élek,
majdnem annyi széppel les a természet.
Mulandóság, háború és betegség
nem veszejt rövid időm jókedvét.

Eltűnök, hisz kilencvenegy éve már,
körülottem néha minden olyan kőkopár,
hogy elveszti szívem varjú-szárnyait,
de szerelmek emléke még elcsitít
minden félelmet és halál-holnapot,
s nem is bánom, vagyok-e vagy nem vagyok?

Tavasz, tél, csók

December azelőtt
havas volt, és hideg,
most nem kell tüzelőt
raknia senkinek

a cserépkályhába,
olyan tűz az idő,
ég a nap a tájra,
rügyek bújnak elő.

Itt-ott fütty: nyitnikék,
ha utcára megyek,
lábam nem jégre lép.
Mi is történhetett?

Csak nem bomlott szét a
világ kötőféke?
De rövid a séta,
már másnap éjfélre

vihar jön, föllegek
lepnek minden élőt,
eloszlik a meleg,
hó tapad meg később

az erkélyablakon,
kilátni se tudok.
Fehér sínpárokon
másznak a vonatok.

Semerre se látni
kutyát, embereket,
csak egy villanásnyi
volt itt a kikelet.

December itt az úr,
hiába, hogy szívem
már kebleden virul,
a tél veretlennen

állja a napokat.
Várni kell sokáig,
míg megolvad a fagy,
s csókunk kivirágzik.

